

Kopie
art. 792 Ger. W.
Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

001027

Repertoriumnummer 2026 / 2398
Datum van uitspraak 25 maart 2026
Rolnummer 2025/AR/774

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op € BUR	op € BUR	op € BUR

☐ Mededeelbaar aan de
ontvanger

Eindarrest

Hof van beroep Antwerpen

Arrest

kamer B8E1
burgerlijke zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00004808372-0001-0015-01-01-1

[REDACTED]
appellante,

vertegenwoordigd door de heer [REDACTED]
wonende te [REDACTED], zaakvoerder van [REDACTED]

tegen het vonnis van de Voorzitter van de ondernemingsrechtbank Antwerpen, afdeling Antwerpen, zetelend zoals in kort geding van 02 april 2025, met rolnummer A/25/399

tegen

[REDACTED] met zetel te [REDACTED] met KBO-nummer [REDACTED]
geïntimeerde,

vertegenwoordigd door mr. [REDACTED] advocaat te [REDACTED]
[REDACTED]

Mede inzake:

[REDACTED], met maatschappelijke
zetel te [REDACTED], met ondernemingsnummer [REDACTED]
[REDACTED]

Vrijwillig tussenkomende partij,

vertegenwoordigd door mr. VANDENDRIESSCHE Gerrit, advocaat te 1000 BRUSSEL,
Havenlaan 86C bus B414

I. De antecedenten

1.

De betwisting kan bondig als volgt gesitueerd worden.

1.1.

Geïntimeerde, [REDACTED] is een internationale wederverkoper van gezondheids- en beautyproducten.

[REDACTED] vrijwillig tussenkomende partij, vervaardigt en verhandelt huidverzorgingsproducten van bekende merken zoals [REDACTED]. [REDACTED] verhandelt haar producten via verschillende lokale en internationale wederverkopers, waaronder [REDACTED].

Appellante, [REDACTED] werd opgericht op 11 januari 2022 en vervaardigt en verkoopt zogenaamde imitatieparfums. [REDACTED] verkoopt haar imitatieparfums via haar website [REDACTED] en nam blijkbaar de goodwill en andere activa over uit het inmiddels failliete onderneming [REDACTED].

[REDACTED] wordt bestuurd door de heer [REDACTED], die tevens bestuurder van [REDACTED] was.

1.2.

Op 22 november 2024 ontvangt [REDACTED] een ingebrekestelling van [REDACTED] waarin zij verschillende inbreuken op de taalwetgeving, de Cosmeticaverordening en de CLP-verordening aanvoert. Ter ondersteuning van haar stellingnames baseerde [REDACTED] zich op een testaankoop van een [REDACTED] Parfum dat [REDACTED] op de website van [REDACTED] had aangekocht. [REDACTED] producten worden vervaardigd en verhandeld door [REDACTED].

[REDACTED] eiste dat [REDACTED] de verkoop van alle [REDACTED] producten onmiddellijk staakte, zowel online als in haar Belgische winkels en dit onder een dwangsom van 20.000 EUR per inbreuk.

1.3.

Vergelijkbare ingebrekestellingen werden ook verzonden naar andere wederverkopers van [REDACTED] producten, concullega's van [REDACTED], onder meer [REDACTED] (procedure gekend bij het Hof onder 2025 AR 758).

1.4.

Op 27 november 2024 ontvangt [REDACTED] een schrijven van de Nederlandse raadsman van [REDACTED] waarin wordt gesteld dat de acties van [REDACTED] ingegeven zijn uit wraak ontstaan ingevolge een vonnis d.d. 7 november 2024 van de Voorzitter van de Nederlandstalige

Ondernemingsrechtbank te Brussel alwaar [REDACTED] een veroordeling opliep tegen [REDACTED].
Tevens werd gesteld dat de producten van [REDACTED] voldoen aan de wettelijke vereisten.
Geïntimeerde beantwoordt de ingebrekestelling dan ook niet.

De achtergrond van huidig geschil is blijkbaar een parallel geschil tussen appellante (en diens voorganger [REDACTED]) en [REDACTED] dat (onder meer) uitmondde in het juist geciteerde vonnis van 7 november 2024 van de voorzitter van de Ondernemingsrechtbank Brussel, zetelend zoals in kortgeding.

Bij vonnis van 7 november 2024 werd [REDACTED] (kort samengevat) veroordeeld wegens:

- onrechtmatige vergelijkende reclame (Boek VI WER), tevens merkinbreuk;
- verkoop van merk- en imitatieparfums zonder toestemming, zijnde merkinbreuk;
- schendingen van de Cosmeticaverordening.

De rechtbank legde ook dwangsommen van € 2.000 per overtreding per dag vanaf 7 dagen na betekening van het vonnis aan appellante op.

1.5.

Vervolgens is appellante een procedure gestart tegen [REDACTED] (huidige procedure) en tegen andere wederverkopers.

Volgens geïntimeerde is de procedure enkel ingegeven uit frustratie omwille van het vonnis van 7 november 2024 en wil zij [REDACTED] (geen partij in huidige procedure), via haar wederverkopers schade toebrengen.

Appellante betwist dit en stelt dat geïntimeerde diverse inbreuken pleegt.

1.6.

Daar waar appellante zich in eerste aanleg en in haar verzoekschrift hoger beroep (anders dan in de ingebrekestelling van 22 november 2024) beriep op een product ([REDACTED]) dat door de vrijwillig tussenkomende partijen wordt geproduceerd, kwam om die reden de vrijwillig tussenkomende partij [REDACTED] tussen in de procedure.

In haar beroepsconclusie verwijst appellante niet langer naar een product geproduceerd door de vrijwillig tussenkomende partij (doch naar een product [REDACTED] dat door een andere producent [REDACTED] wordt geproduceerd).

De vordering in vrijwaring is volgens partijen om die reden zonder voorwerp geworden en tussen appellante en de vrijwillig tussenkomende partij werd een akkoordconclusie neergelegd tot afstand van vordering.

2.

Bij exploit van 16 januari 2025 liet appellante geïntimeerde dagvaarden.

Bij verzoekschrift neergelegd op 14 februari 2025 is de vrijwillig tussenkomende partij tussengekomen.

Appellante dagvaardde [REDACTED] op grond van een [REDACTED] crème geproduceerd door [REDACTED] (vrijwillig tussenkomende partij) en aangekocht op 22 december 2024 bij [REDACTED]. In de dagvaarding ging het niet om een [REDACTED] Parfum product van [REDACTED] dat aan de basis lag van haar ingebrekestelling d.d. 22 november 2024. In haar dagvaarding verwees appellante overigens niet naar de ingebrekestelling die zij aan [REDACTED] richtte.

Bovendien waren de rechtsgronden waarop appellante zich in haar dagvaarding baseerde anders dan de rechtsgronden die in haar ingebrekestelling werden genoemd. De ingebrekestelling van appellante maakte immers melding van beweerde schendingen van artikel 8 van de Taalwet van 1966, artikel 15 van Verordening 166/2011 en de Cosmeticaverordening. In de dagvaarding werd daarentegen melding gemaakt van schendingen van artikel 19.5 van de Cosmeticaverordening juncto artikel VI.8 WER (taalvereisten) en een schending van artikel 19.1.c van de Cosmeticaverordening (minimale houdbaarheidsdatum).

Bij brief van 18 februari 2025 heeft appellante aan de eerste rechter gemeld geen schendingen meer in te roepen op grond van artikel 19, 5. van de Cosmeticaverordening, samen gelezen met artikel VI.8 van het Wetboek Economisch Recht, maar enkel op grond van artikel 19, 1., c) van deze verordening. De rechtbank nam hier akte van.

De vordering van appellante strekte er in eerste aanleg (door de eerste rechter correct samengevat) uiteindelijk toe:

- te horen zeggen voor recht dat [REDACTED] zich schuldig maakt aan schending van artikel 19, 1., c) van de Cosmeticaverordening,

- [REDACTED] te horen bevelen om de inbreuken op artikel 19.1 c van de Europese Cosmetics Verordening (EC 1223/2009), onmiddellijk te staken onder verbeurte van een dwangsom,
- [REDACTED] te horen bevelen om een lijst over te maken met alle cosmetica die zij verkoopt met schending van artikel 19, 1. c) van de Europese Cosmetics Verordening, onder verbeurte van een dwangsom.

3.

Bij vonnis van 2 april 2025 oordeelde de Voorzitter van de Ondernemingsrechtbank Antwerpen, afdeling Antwerpen, zetelend zoals in kortgeding, als volgt:

- zij verklaart de vordering toelaatbaar doch ongegrond en wijst ervan af, zij verwerpt alle andere en strijdige middelen als niet ter zake dienend,
- zij verwijst de [REDACTED] in de kosten van het geding, die door de [REDACTED] en [REDACTED] worden begroot, en door de rechtbank worden vereffend op de rechtsplegingsvergoeding van € 1.883,72 voor elk van hen,
- zij veroordeelt de [REDACTED] tot betaling van de rolrechten van € 165,00 aan de FOD Financiën, na uitnodiging hiertoe.”

In de motivering oordeelde de eerste rechter:

- De vordering van [REDACTED] geeft blijk van voldoende belang in de zin van artikel 17 Ger. W. nu appellante stelt dat het gedrag van geïntimeerde op de markt haar eigen concurrentiepositie benadeelt.
- [REDACTED] toont evenwel niet aan dat er sprake was van een inbreuk op artikel 19.1.c van de Cosmeticsverordening.

4.

Tegen dit vonnis stelde appellante hoger beroep in door middel van een verzoekschrift neergelegd op 7 mei 2025.

Er wordt geen akte van betekening voorgelegd. Het hoger beroep is tijdig en ontvankelijk.

5.

Appellante verzoekt het Hof in haar beroepsconclusie van 28 oktober 2025:

- “1. Het hoger beroep ontvankelijk en gegrond verklaren.
2. Het bestreden vonnis vernietigen (sic), in zoverre het de vorderingen van appellante heeft afgewezen of onvolledig heeft beoordeeld.
3. Te zeggen voor recht dat [REDACTED] door het in de handel brengen van parfums en alcoholhoudende cosmetica zonder de wettelijk vereiste gebruiksaanwijzingen en veiligheidswaarschuwingen:
- heeft gehandeld in strijd met artikel 19.1, d en 19.5 van de Cosmeticaverordening
 - de bepalingen van de artikelen VI.8, VI.104 en VI.108 van het Wetboek Economisch Recht heeft geschonden,
 - en de zorgvuldigheidsnorm van artikel 6.45 van het Burgerlijk Wetboek heeft overtreden;
4. Geïntimeerde te verbieden om deze cosmetica en deze parfums verder te verhandelen in België zonder volledige naleving van de etiketterings- en taalvereisten.
5. Bij niet-naleving van het onder 4 genoemde verbod een dwangsom van € 20.000 (twintigduizend euro) aan geïntimideerde op te leggen per geconstateerde inbreuk en per begonnen dag, overeenkomstig het evenredigheidsprincipe zoals toegepast in het vonnis van de Nederlandstalige Ondernemingsrechtbank te Brussel, d.d. 7 november 2024, waarop appellante zich baseert.
6. Geïntimeerde te verplichten om binnen 5 werkdagen na betekening een complete lijst aan de griffie en aan appellante te overleggen van alle door haar gecommmercialiseerde cosmetica en parfums die in strijd zijn met artikel 19.5 van de Cosmeticaverordening juncto artikel VI.8 WER onder verbeurte van een dwangsom van € 100.000 (honderdduizend euro) per dag voor elke dag dat de lijst niet is overgelegd.
7. Geïntimeerde te veroordelen in de gerechtskosten van eerste aanleg en hoger beroep.
8. Te zeggen voor recht dat deze gedragingen een fout, nalatigheid en schending van de wettelijke zorgplicht uitmaken, die rechtstreeks schade hebben veroorzaakt aan BPC;
9. [REDACTED] te veroordelen tot betaling van de proceskosten conform artikel 237 Ger. W.”
6.
Geïntimeerde stelt incidenteel beroep in en verzoekt het Hof in haar syntheseconclusie van 17 december 2025:

“In limine litis

zich onbevoegd te verklaren om kennis te nemen van de vorderingen van [REDACTED]
op basis van artikel 6.45 BW.

In hoofdorde

-de vorderingen van [REDACTED] af te wijzen als ontoelaatbaar wegens gebrek aan belang;

-de vorderingen van [REDACTED] onontvankelijk te verklaren op grond van artikel 807 Ger. W.;

-de vorderingen van [REDACTED] op grond van artikel 19.5 van de Cosmeticaverordening juncto artikel VI.8 WER onontvankelijk verklaren op grond van artikel 821 Ger. W.;

In ondergeschikte orde

de vorderingen van [REDACTED] af te wijzen als ongegrond;

In meer ondergeschikte orde

-de gevorderde dwangsommen te herleiden tot een redelijk bedrag van 2.000 EUR per individuele inbreuk en per dag vertraging;

-op grond van artikel XVII.3 WER aan [REDACTED] een termijn van 90 dagen na betekening van het vonnis toe te staan om aan de inbreuk(en) einde te maken;

-de vordering tot het overmaken van lijsten van cosmeticaproducten af te wijzen als ongegrond.

In ieder geval

[REDACTED] te veroordelen tot betaling van de kosten van het geding, inclusief de rechtsplegingsvergoeding van 10.000 EUR.”

7.

De vrijwillig tussenkomende partij en appellante hebben een akkoordconclusie neergelegd op 3 februari 2026 waarbij zij het volgende vragen:

“Akte te nemen van de afstand van rechtsvordering van [REDACTED] ten aanzien van [REDACTED] en de aanvaarding ervan door [REDACTED];

[REDACTED] te veroordelen tot betaling van alle gerechtskosten en tot betaling van een bedrag van 1.883,72 EUR aan [REDACTED].”

II. Beoordeling

De vordering ten aanzien van de vrijwillig tussenkomende partij

1.

Het Hof stelt vast dat appellante en de vrijwillig tussenkomende partij akkoordconclusies hebben neergelegd waarbij zij het Hof vragen om akte te nemen van de afstand van rechtsvordering van appellante ten aanzien van de vrijwillig tussenkomende partij en de aanvaarding ervan door de vrijwillig tussenkomende partij. Tevens zijn deze partijen in hun akkoordconclusie overeengekomen dat appellante dient veroordeeld te worden tot betaling van alle gerechtskosten en tot betaling van een bedrag van € 1.883,72 aan de vrijwillig tussenkomende partij.

Ter zitting merkte het Hof op dat er in eerste aanleg klaarblijkelijk toch geen vordering werd ingesteld door appellante tegen de vrijwillig tussenkomende partij.

Het Hof kan evenwel niet anders dan akte te nemen van de akkoordconclusie die door appellante en de vrijwillig tussenkomende partij werden neergelegd en neemt hiervan dan ook akte.

Het Hof neemt tevens akte van het gegeven dat de vrijwaringsvordering van geïntimeerde ten aanzien van de vrijwillig tussenkomende partij zonder voorwerp is geworden.

De vordering ten aanzien van geïntimeerde

Over de beperkte bevoegdheid van de stakingsrechter

2.

In haar beroepsconclusie van 28 oktober 2025 vordert appellante plots niet enkel de staking van beweerde schendingen van de Cosmeticaverordening en het WER doch ook van artikel 6.45 B.W. (de aansprakelijkheid voor gebrekkige producten).

De bevoegdheid van de stakingsrechter is evenwel beperkt tot inbreuken op de bepalingen van het WER en “van zijn uitvoeringsbesluiten en van de vorderingen van de Europese Unie waarvoor dit Wetboek sancties voorziet”, zoals volgt uit artikel XVII.1/4, lid 1 WER.

De bevoegdheid van de voorzitter van de Ondernemingsrechtbank, zetelend als stakingsrechter, is een procedure zoals in kort geding en is een exclusieve bevoegdheid.

De latere herformulering van een vordering in conclusies in hoger beroep, met toepassing van de devolutieve werking, heeft niet voor gevolg dat het Hof zetelend als stakingsrechter in hoger beroep vervolgens bevoegd wordt om een vordering die een aansprakelijkheid ten gronde impliceert, te beoordelen. De materiële bevoegdheid wordt immers bepaald op het ogenblik van de rechtsingang rekening houdend met het voorwerp van de eis zoals die uit de gedinginleidende akte blijkt.

Het Hof is derhalve als stakingsrechter in hoger beroep onbevoegd om kennis te nemen van vorderingen van appellante op basis van artikel 6.45 B.W., zoals ingesteld in haar beroepsconclusie van 28 oktober 2025.

Over de ontoelaatbaarheid/onontvankelijkheid van de vordering van appellante

3

Geïntimeerde stelt incidenteel beroep in tegen het oordeel van de eerste rechter waar deze de vorderingen van appellante toelaatbaar verklaarde. De eerste rechter oordeelde als volgt: “**[REDACTED]** stelt dat het gedrag van **[REDACTED]** op de markt haar eigen concurrentiepositie benadeelt. Dit geeft haar vanzelf al het vereiste belang om een vordering te kunnen stellen op basis van deze handelingen.”

Geïntimeerde is het hiermee niet eens en is van oordeel dat appellante geen belang, minstens geen rechtmatig belang heeft bij haar vordering zodat haar vordering ontoelaatbaar dient te worden verklaard.

4.

Voor het instellen van elke rechtsvordering is een voldoende belang vereist, zoals bepaald in artikelen 17 en 18 Ger.W.

Dit betekent dat [REDACTED] moet beschikken over een actueel, persoonlijk en reeds verkregen belang. Een vordering moet een voordeel opleveren dat specifiek is voor de eiser, wat uitsluit dat een vordering wordt ingesteld in het algemeen belang of slechts onrechtstreeks ten goede komt aan de eiser. Het optreden voor het vermeende welzijn van andere mogelijke consumenten is niets minder dan een verboden “actio popularis”.

Een onderneming kan zich niet zomaar opwerpen als bewaker van de rechtsstaat door situaties aan te kaarten die strijdig zouden zijn met het recht. Deze taak is exclusief voorbehouden aan de Belgische Staat.

Bovendien blijkt uit de hierboven uiteengezette situering van het geschil dat het eerdere geschil van appellante tegen [REDACTED] en haar veroordeling door het vonnis van 7 november 2024 de werkelijke drijfveer van haar vordering ten aanzien van geïntimeerde [REDACTED] uitmaakt. Zonder de eerder opgelopen veroordeling was de procedure er duidelijk nooit gekomen. Rancune of wraak maken echter geen wettig belang uit.

Het volstaat derhalve niet een eenvoudig belang van economische aard in te roepen om voor de rechtbanken voldoening te bekomen. Dat belang moet juridisch beschermd zijn. (P. VANLERSBERGHE, “Commentaar bij art. 17 Ger.W.”, OGR afl. 55, 19.). Dit laatste in in casu niet het geval.

Het Hof verklaart het incidenteel beroep van geïntimeerde gegrond en hervormt het bestreden vonnis en verklaart de vorderingen van appellante voor het overige ontoelaatbaar wegens het gebrek aan het vereiste belang in de zin van artikel 17 Gerechtelijk Wetboek.

5.

Louter ten overvloede merkt het Hof nog het volgende op.

De vordering van appellante voldoet evenmin aan de vereiste van artikel 807 Gerechtelijk Wetboek en is ook om die reden onontvankelijk.

Artikel 807 Ger. W., eveneens van toepassing op de procedure in hoger beroep (artikel 1042 Ger. W.), bepaalt:

“Een vordering die voor de rechter aanhangig is, kan uitgebreid of gewijzigd worden, indien de nieuwe, op tegenspraak genomen conclusies, berusten op een feit of akte in de dagvaarding aangevoerd, zelfs indien hun juridische omschrijving verschillend is.”

De vorderingen in de gedinginleidende dagvaarding van appellante d.d. 16 januari 2025 waren gebaseerd op een [REDACTED] Crème die werd aangekocht op de website van geïntimeerde [REDACTED] op 22 december 2024. In haar verzoekschrift tot hoger beroep baseerde appellante zich evenwel op een ander product, namelijk [REDACTED] dat werd aangekocht op de website van geïntimeerde [REDACTED] op 17 februari 2025.

In haar verzoekschrift tot hoger beroep formuleerde appellante haar aanspraken derhalve op basis van een product dat zij niet in de gedinginleidende dagvaarding had aangedragen.

In haar beroepsconclusie d.d. 28 oktober 2025 ging appellante nog een stap verder en werd zelfs niet langer een [REDACTED] product geproduceerd door [REDACTED] geïntimeerde, maar een [REDACTED] parfum van een andere cosmeticaproductent [REDACTED].

Daar waar er reeds sprake was van een onontvankelijk hoger beroep omdat appellante zich in haar verzoekschrift tot hoger beroep op een ander [REDACTED] product baseerde dan in de gedinginleidende dagvaarding, is dat bij uitstek het geval wat betreft de vorderingen in beroepsconclusie van appellante die zij formuleert op basis van een ander cosmeticaproduct dat geproduceerd wordt door een andere producent.

De uitbreiding van het debat in hoger beroep met nieuwe producten, nieuwe feiten en nieuwe vorderingen schendt artikel 807 Gerechtelijk Wetboek. Deze onderdelen steunen niet op feiten die in de dagvaarding zijn aangevoerd en zijn daarom niet ontvankelijk.

6.

Eveneens louter ten overvloede voegt het Hof het volgende nog toe.

In hoger beroep houdt appellante (onder meer) voor dat geïntimeerde artikel 19.5 van de Cosmeticaverordening juncto artikel VI.8 WER schendt.

Het Hof stelt evenwel vast dat appellante in eerste aanleg per schrijven aan de eerste rechter dd. 18 februari 2025 uitdrukkelijk had aangegeven zich niet meer te beroepen op de schending van deze bepalingen.

De eerste rechter nam daar akte van en deed er dus ook geen uitspraak over.

De uitdrukkelijke kennisgeving van een partij om zich niet meer op de schending van een bepaling te beroepen kwalificeert als een afstand van rechtsvordering in de zin van artikel 821 Gerechtelijk Wetboek.

Vorderingen waarvan reeds afstand werd gedaan in eerste aanleg, kunnen niet worden hernomen in hoger beroep.

Het hoger beroep van [REDACTED] op grond van een beweerde schending van artikel 19.5 van de Cosmeticaverordening juncto artikel VI.8 WER is dan ook onontvankelijk.

Over de ongegrondheid van de vordering van appellante

7.

Tenslotte merkt het Hof volstrekt ten overvloede op dat appellante in het geheel geen schending van artikel 19.1.d van de Cosmeticaverordening aantoont.

Op grond van artikel 8.4 van het Burgerlijk Wetboek dient hij die meent een ander in rechte te kunnen aanspreken, de rechtshandelingen of feiten te bewijzen die daaraan ten grondslag liggen.

Appellante toont op geen enkele wijze aan dat artikel 19.1.d van de Cosmeticaverordening wordt geschonden door bepaalde vermeldingen niet op te nemen. Het tegendeel blijkt uit het door geïntimeerde voortgebrachte productveiligheidsrapport van 14 februari 2025.

Het Hof onderschrijft op dit punt het oordeel van de eerste rechter dat het hierbij herneemt.

Ook de vordering tot het overmaken van een lijst van alle cosmetica die de cosmeticaregeling schendt, is manifest ongegrond.

Appellante haalt hiervoor geen rechtsgrond aan. Artikel 877 Ger. W. mag niet toelaten dat een partij overlegging vordert van alle documenten in de hoop dat die iets ongunstigs voor

de tegenpartij zouden bevatten. Louter speculatieve explorerende vorderingen, de zogenaamde “fishing expedition” zijn niet toegelaten.

Over de gerechtskosten

8.

Het Hof bevestigt het oordeel van de eerste rechter over de gerechtskosten, waar de eerste rechter appellante veroordeelde tot een basisbedrag rechtsplegingsvergoeding van geïntimeerde ten bedrage van € 1.883,72.

In hoger beroep is geïntimeerde tevens de in het gelijk gestelde partij zodat zij terecht aanspraak maakt op de veroordeling van appellante in een rechtsplegingsvergoeding.

Geïntimeerde vordert een verhoogde rechtsplegingsvergoeding van € 10.000 voor wat betreft de procedure in hoger beroep, om reden dat appellante volgens haar de zaak onnodig complex gemaakt heeft door de chaotische manier van procederen vanwege appellante zoals supra reeds uiteengezet.

9.

Het Hof kan alleen maar beamen dat de vordering van appellante zeer verwarrend is gesteld, waarbij gaandeweg niet alleen de feitelijke inbreuken maar ook de ingeroepen rechtsgronden herhaaldelijk wijzigden.

Ter zitting verklaarde de bestuurder van appellante overigens dat hij zijn conclusies had opgemaakt met behulp van artificiële intelligentie.

Deze wijze van procederen maakt de zaak inderdaad onnodig complex, waarbij geïntimeerde ertoe genoopt werd uitvoerige conclusies te redigeren.

Geïntimeerde betwist niet dat het geschil in casu niet in geld waardeerbaar is zodat het basisbedrag € 1.883,72 bedraagt en het maximumbedrag € 15.697,67.

Het Hof is van oordeel dat geïntimeerde inderdaad gerechtigd is op een verhoogde rechtsplegingsvergoeding en begroot deze op € 5.000.

III. Beslissing

Het hof beslist bij arrest op tegenspraak.

De rechtspleging verliep in overeenstemming met de wet van 15 juni 1935 op het gebruik van de taal in gerechtszaken.

Het Hof neemt akte van de afstand van rechtsvordering van [REDACTED] ten aanzien van [REDACTED] en de aanvaarding ervan door [REDACTED]

Het Hof veroordeelt [REDACTED] tot betaling van de gerechtskosten ten aanzien van [REDACTED] begroot aan de zijde van [REDACTED] op een rechtsplegingsvergoeding ten bedrage van € 1.883,72 EUR.

Het Hof verklaart zich als stakingsrechter in hoger beroep onbevoegd om kennis te nemen van vorderingen op basis van artikel 6.45 BW, zoals door appellante ingesteld in haar beroepsconclusie van 28 oktober 2025.

Het Hof verklaart het incidenteel beroep van geïntimeerde gegrond en hervormt het bestreden vonnis partieel en verklaart de vorderingen van appellante voor het overige ontoelaatbaar wegens het gebrek aan het vereiste belang in de zin van artikel 17 Gerechtelijk Wetboek.

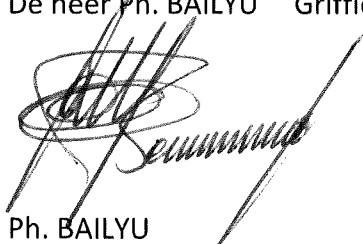
Het Hof bevestigt het oordeel van de eerste rechter over de gerechtskosten en verwijst appellante bijkomend in de gerechtskosten in hoger beroep van geïntimeerde, aan haar zijde begroot op een verhoogde rechtsplegingsvergoeding van € 5.000.

Het Hof veroordeelt appellante tevens in het rolrecht in hoger beroep ad € 400, aan de FOD financiën, na uitnodiging hiertoe.

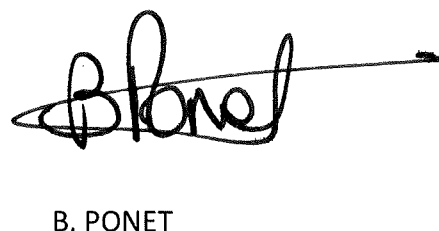
Dit arrest werd uitgesproken in de openbare zitting van **25 maart 2026** door

Mevrouw B. PONET Kamervoorzitter

De heer Ph. BAILYU Griffier

Ph. BAILYU

B. PONET

